

Šárka Blümelová, 15 let

Základní škola a Mateřská škola Pohořelice

„Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!“

Tereza se nikdy příliš nestarala o to, kolik informací o ní bude někdo vědět. Vždy si byla jistá tím, že nemá-li co skrývat, určitě jí nic nehrozí.

V dnešním světě, kdy nejnovější technologie zaplavují celý svět, se nemůžeme divit, když mladí lidé neberou v potaz i to, jak pro ně tyto novodobé vymoženosti mohou být nebezpečné. Pořád přeci slýcháváme všude okolo, v reklamách i jiných propagačních sítích, jak nám mohou různé internetové služby usnadnit život, pomohou nám rychleji se spřátelit, nebo i okamžitě najdou práci.

Po několika letech tohoto intenzivního zaplavování lidí těmito nadmíru důvěryhodnými žvásty tomu skutečně začala většina věřit. Tereza rozhodně není žádnou výjimkou.

Tato mladá slečna už si nedělá starosti, jestli její rodiče vědí, že většinu času tráví tak, že dlouhé hodiny si píše něco s někým na sociálních sítích, kde zcela bezstarostně dává o sobě vědět všechny informace. Už je dospělá, žije sama a nemusí se nikomu zpovídat.

To když jí bylo patnáct, to bylo něco jiného. Maminka jí vždy kontrolovala, kolik hodin mohla být v určitý den na počítači, ale ještě pečlivěji kontrolovala to, co tam dělá. Proto si taky pubertální Tereza vždy přála chytrý mobil s přístupem na Wi-Fi síť. Pak už by jí nikdo nemohl prohledávat internetovou historii.

Snad ona přílišná starost rodičů zapříčinila, že dnes si Terka užívá nově nabytou sociální svobodu. Nedávnou si pořídila krásný nový mobil. Dlouhou dobu přemýšlela, kterou značku zvolit. Elegantní Apple ji lákal, ale se svým platem sekretářky váhala, zda za něj chce utrácet tolik peněz. Pak tu také značnou dobu ležel na stole magazín s ukázkou mobilů od značky Samsung. Dlouhou dobu o nich přemýšlela, než zvolila střední cestu.

Na obědě jí kamarádka doporučila svou oblíbenou značku Sony. Tudíž po dlouhém rozvažování dala na její radu. Vždyť si může kdykoliv koupit jiný.

Tím získala Terka stálý přístup k internetu. Zprvu si založila spoustu uživatelských profilů na různých stránkách. Všechny tyto stránky si kladou za úkoly seznámit svého uživatele s co největším počtem lidí. Tereza si vzala do hlavy, že pokud o sobě bude sdílet s ostatními co nejvíce informací, určitě si najde spoustu nových přátel.

Přeci jen, je to mladá dívka s nadmíru upovídanou osobností, tudíž potřebuje nezbytně někoho, s kým si může popovídat téměř kdykoliv. Občas věnovala pár vzácných chvil tomu, že přemýšlela, co by se mohlo stát, kdyby se někdo dostal k jejím opravdu citlivým údajům,

ale brzy takové myšlenky potlačila. Tohle se jí nikdy nemůže stát, takové věci se stávají jiným lidem. Jsme zvyklí na to, když je vidáme v televizi, ale vždycky si řekneme, že nám se něco takového nikdy nestane.

Po práci si vždy ještě zašla do firemního bufetu, kde bezděčně sledovala všechny ty smějící se tváře lidí, když si spolu povídali. Hlavou jí běhala velká spousta myšlenek. Přejížděla ty známé tváře svým tichým pohledem. Všechny je znala, ale i přes svou přátelskou povahu s nimi nikdy nepromluvila ani jediné slovíčko, které by se týkalo osobního života.

Jenom se podívejme na Ondřeje. Sedí tam u zadního stolku vedle Michala a Pavlíny. Pořád má tu stejnou košili, asi nemá žádnou přítelkyni, která by mu vyprala. Tamhle sedí Anna s Ivou, jsou to nerozlučné kamarádky, milé holky, Anna se prý dokonce bude vdávat, nejspíš se už moc těší.

Jak ráda by se jí na to Tereza zeptala. Jenže z nějakého důvodu nemohla. V hlavě se jí vytvořila obrovská zeď, která rozdělovala skutečný svět od jejího světa za obrazovkou. Tam pro ni není nikdy nic problémem. Každého se zeptá, na co chce a vždy je ona ta zábavná. Jenže ve skutečnosti to funguje trochu jinak.

Pokaždé, když se jí někdo na něco zeptá, vždy jen něco nepřítomně odpoví. Není nepříjemná, jenom prostě nějak neví, co má v takové chvíli dělat. Když se jí naposledy kolegyně pokoušela pozvat na přátelský oběd, rychle si něco vymyslela, aby se tomu vyhnula, i když hluboko uvnitř si moc přála jít s ní.

Už dokonce automaticky zhasíná svůj display, když se někdo přiblíží natolik, že hrozí riziko, že by si mohl přečíst její osobní zprávy. Jistě, určitě ne každého to zajímá, ale opatrnosti nikdy není nazbyt.

Jednou za měsíc se jede podívat za svými rodiči do malého městečka, které slouží jako přestupní stanice pro okolní vesnice a snad je i jedinou spojnici s okolním světem. Tereza svoje návštěvy bere spíše jako nepříjemnou povinnost než přátelskou návštěvu v rodném domově.

Kdyby tak její rodiče měli doma internet nebo alespoň jednou za čas zašli do knihovny či nějaké internetové kavárny. Hned by se s nimi komunikovalo jednodušeji.

„Copak děláš celý den doma, Terezko?“

Ptá se s mateřskou starostlivostí maminka, avšak Tereza za tím vidí už další nepříjemné otázky. Matky vždycky vědí, jak dojít k tématům, která je skutečně zajímají. Stačí to jen zprvu nějak šikovně zaobalit.

„Tak různě mami. Uklízím, vařím, dělám věci do práce, nebo jsem na počítači.“

Odpověděla zcela klidně, ale se znatelným tónem v hlase, který dával více než najevo, že její osobní život je to poslední, co chce s někým řešit. Obzvláště pak se svou vlastní matkou. Jenže oni se rodiče tak neradi vzdávají. Otec jenom rezignovaně sedí u novin a paní domu se

činí v uklízení nádobí, zatímco dcera si každých deset minut kontroluje své přijaté SMS. Třeba ji něco zachrání.

„Ach, Terezko. Vždyť ty jsi taková pěkná a šikovná holka. Máš ty to zapotřebí celý den vysedávat u těch moderních hejblátek?“

Započala matka svůj dlouhý monolog, který už Tereza tak dobře znala. Proto se jenom pohodlně usadila, protože pokoušet se nějak vzdorovat je v případě její matky naprostá zbytečnost. Otec jenom nepřítomně otočil stránku a snažil se i nadále předstírat, že incident se ho nějak netýká.

„Od té doby, co bydlíš sama, se tady ukážeš jednou za čas. Nikdy s sebou nikoho nepřivedeš. Já bych ráda znala tvoje kamarádky, nebo kdyby sis alespoň našla nějakého mládence. Jenže ty jsi pořád sama.“

Důležitě se odmlčela, aby bylo jasné, jak je situace závažná. Tereza si jenom tajně pod stolem zkontrolovala přijaté správy. Žádné nové příchozí, odchod se nekoná.

„Vždyť ty jsi vždycky byla taková šikovná holka. Kolik jsi měla kamarádek a jak tě všichni měli rádi. Jenže teď jsi jako kůl v plotě.“

Tereza jenom přikývla s očividným nezájmem. Opravdu má tohle zapotřebí? Stejně se tím nic nezmění, ale tyto rodičovské snahy ji dokázaly vždy dojmout málem až k slzám.

„Vždyť my to s tebou myslíme dobře,“ konstatovala mírně paní Novotná a pokusila se nenápadně drcnout do manžela v očekávání, že by se konečně mohl také zapojit i on.

Otec položil noviny na stůl a vrátil se zpět na stranu pět. Zběžně si ji pročetl a zabořil prst do jednoho z odstavců. Vzpřimil se a velice moudře konstatoval:

„Všude se teď šíří problémy s úniky informací. Je tu spousta problémů s krádežemi identity a také i někoho vydírali. Hodně lidí přišlo o své uživatelské účty či co.“

Dokončil své poučné kázání otec a opět se vrátil do rubriky sport. Ne, že by se o Terku nezajímal. Vždycky v jeho očích zůstane tou malou holčičkou s dvěma směšnými culíky na hlavě. Ale v těchto věcech se opravdu nevyznal.

Avšak ani toto sdělení neudělalo na jejich dceru dostatečný dojem. Jenom něco prohodila o tom, že tohle se přece neděje lidem, jako je ona, a že to policie vždy brzy vyřeší. Čímž debata pro tuto návštěvu prostě skončila.

Při návratu domů Tereza prostě přemýšlela o tom, že když mají rodiče s jejím životním stylem takový problém, proč si prostě nezvou Adélu. Její mladší dokonalá sestra je pro tyhle návštěvy jako stvořená. Může je navštěvovat se svou rodinkou třeba každý den, aspoň by si drahá maticka ušetřila tyhle přednášky.

Jenom co s velkým rachotem otevřela dveře od svého bytu, napojila mobil do nabíječky a vrhla se zkontrolovat svůj profil. Napřed jeden, pak druhý, a než se nadála, zasekla se

v konverzaci s několika různými lidmi, které vlastně nezná. Ale našla u nich okamžitě pochopení, které nezažila u rodičů.

Šla si lehnout až okolo půl jedenácté v noci, tak jako obvykle. Nic nevypadalo zvláště.

Jenže během týdne se všechno začalo hroutit. Asi uprostřed běžného pracovního dne, když si chtěla zkontrolovat nové zprávy v konverzacích, tak se prostě nemohla přihlásit. Postupně to zkoušela všelijak, ale prostě to nešlo.

Rozhodně heslo nezapomněla ani nespletla. To by se jí nikdy nestalo, ale ani na ostatních účtech se nemohla přihlásit. Den se díky tomu táhl nekonečně. Každá minuta se podobala hodině a ručky na těch obrovských hodinách nad její hlavou se nechtěly posouvat.

Někteří zaměstnanci si všímali, že je jako kdyby duchem nepřítomná, ale nikdo ji pořádně neznal, tudíž se ani nikdo nehodlal ptát, jestli je všechno v pořádku.

Tereza si hlídala hodiny jako snad nikdy. Dřív se nestarala, jestli v práci bude muset být o minutku déle, ale to měla plnou kontrolu nad svými uživatelskými daty. Dávala lidem vědět jenom to, co sama chtěla, ale teď už byla nervózní. Hlavně to musí nějak v klidu vyřešit.

Ještě zbývá hodina a už bude moct vyrazit domů. Práci už má hotovou, tak proč už nemůže jít teď? Netrpělivě pohybovala s levou nohou a neustále se pokoušela dostat alespoň na jeden ze svých účtů. Má celkem tři, když se nepočítá firemní email. Jenže najednou si přála, aby neměla žádný.

Byla tak zahleděná do zkoušení všemožných kombinací hesla, že si ani nevšimla, kdo stojí vedle ní.

„Ahoj,“ ozvalo se zleva hlubokým hlasem a Tereza div nevyskočila z kůže. Opatrně vzhledla od svého mobilu.

„Ahoj,“ odpověděla krátce, spíše jenom ze zdvořilosti. Teď prostě není čas na bezúčelné tlachy. Což si ovšem její návštěvník nemyslí.

„Četlas taky to upozornění?“ zeptal se přátelsky kolega. Tereza jenom nesouhlasně zavrtěla hlavou. Ondřej se k ní přátelsky naklonil a v dobré víře spustil:

„Včera totiž psali, že se šíří krádeže osobních účtů.“

Na chvíli se odmlčel a v Tereze by se krve nedořezal. Zatemnilo se jí před očima. Moc dobře věděla, že jí na to rodiče upozorňovali, a stejně tak znala i z praxe tolik případů krádeží identity či zneužití osobních údajů. Ale tohle se jí přeci stát nemohlo! Nebo snad ano?

Ondřej si trošku odkašlal, než se rozhodl pokračovat dál.

„Já jsem stejně na tyhle seznamovací novinky nikdy nevěřil. Dáš jim hromadu informací o sobě a co oni? Jenom ti řeknou, že je zcela vyloučené, aby se s nimi něco stalo, ale kde je nějaká záruka? Nikde.“

Odpověděl si sám na tak jasnou otázku. Očividně nepostřehl, jak Terezin obličej změnil barvu ještě rychleji, než vůbec stačil dokončit větu. Celý ten den se podobal strašné noční můře, ze které by si přála se probat.

„Nejhorší to mají asi ti, kteří nejenom že přijdou o svůj účet, ale ještě jim někdo zneužije ty informace. Ještěže nás se to netýká.“

Ondřej dokončil svůj monolog. Nejspíš chtěl ještě něco dodat, jenže tohle už Tereza nehodlala dál poslouchat. Prostě se omluvila, že už musí jít. Třeba si popovídají někdy příště.

Spěchala domů jako šílená. Nehleděla nalevo napravo. Prostě bez přemýšlení šla. Z práce domů to neměla daleko, takže se brzy dostavila domů. Usedla k počítači a jako šílená se pustila do opětovného zkoušení hesel, rozesílání emailů a obvolávání poboček.

Dostalo se jí jasné odpovědi. Její účty byly smazány, ale co se stalo s jejími informacemi, to jí nedokázal nikdo přesně sdělit. Najednou se všechna ta krásná reklamní slova rozplynula. Uvědomila si, že žádná bezrizikovost neexistuje. Ve chvíli, kdy vypustila svoje informace do světa, se s tím už nedá nic dělat.

Opět se zamyslela nad tím, co se s těmito informacemi asi děje teď. Vzal si snad někdo její jméno? Nebo snad její fotky? Prohlíží si někdo její rozhovory v chatu, mohl je i zveřejnit? Co jí to napadlo tolik toho o sobě zmiňovat. Tohle se přece lidem jako je ona nemá dít! Jenže ono se to stalo.

Položila svůj obličej do polštáře a přála si přestat na malý okamžik existovat. Mohlo to sice dopadnout i hůř, ale to neznamená, že se jí díky tomu bude spát lépe. Nic to nemění na faktu, že neví nic.

Podívala se zoufalýma očima na svůj monitor.

„To je moje soukromí!“ pronesla nahlas, přestože ji očividně nikdo nemohl slyšet.

Celý svůj život bude žít jako vězeň vlastního strachu, protože si nikdy nebude moct být jistá, jestli tu nechodí někde někdo, kdo by se za ni mohl vydávat a uvést ji do problémů. Všechno jenom kvůli tomu, že byla naivní a udělala něco, čeho teď lituje.